

že skutkovou podstatu zbroj. patentu nespátřuje žal. úřad v předpisech zbroj. patentu, nýbrž v právních normách jiných, přehlíží úplně to, co žal. úřad v nař. rozhodnutí jasně vyslovil. Úřad ovšem, uvažuje, zda je skutková podstata přestupku § 36 zbroj. patentu, podle něhož se hrozí trestem a propadnutím zbraně tomu, »kdo by bez dovolení a neprokázav potřeby k odvrácení hrozícího nebezpečení nosil zbraň«, musil se se zřetelem na znění tohoto zák. ustanovení zabývatí otázkou, zda st-l nosil zbraň bez dovolení, a musil proto zkoumati, zda k nošení zbraně nebyl snad oprávněn podle § 53 les. zákona a min. nařízení č. 159/1857 ř. z. (ad § 15) jako zaměstnanec vzatý do přísahy k výkonu ochranné služby lesní, neboť skutková podstata přestupku § 36 zbroj. patentu nebyla by dána, kdyby st-l zbraň v konkrétním případě bez dovolení nenosil. Proto, že se úřad uvedenými předpisy lesního zákona a min. nařízení č. 159/1857 ř. z. podle své povinnosti zabýval, nelze důvodně tvrditi, že skutkovou podstatu přestupku zbrojního patentu spatřuje v předpisech mimo tento patent, zejména když ve znění nař. rozhodnutí pro takové tvrzení není vůbec podkladu.

Nesprávné je stanovisko stížnosti, že st-l byl v konkrétním případě oprávněn nositi zbraň již na základě svého honebního certifikátu, neboť — jak správně se uvádí v nař. rozhodnutí — ustanovuje se v min. nařízení z 20. srpna 1857 č. 159 ř. z. k provedení § 15 zbroj. patentu z 24. října 1852 č. 223 ř. z. výslovně, že personál vzatý do přísahy k výkonu služby lesní a honební nebo k výkonu obou těchto služeb, bez rozdílu, zda je ve službě státu, obcí nebo soukromých osob, může nositi obvyklou zbraň bez zbrojního pasu za podmínek tu uvedených jen ve službě. Totéž plyne z § 53 les. zákona z 3. prosince 1852 č. 250 ř. z., na který žal. úřad rovněž správně poukázal. Tvrzení, že honební certifikát opravňoval st-le nositi zbraň i mimo službu, je zcela bez podkladu. Je správné, že honební certifikát nahrazuje honební lístek, než právě tak jako honební lístek nezakládá oprávnění k nošení zbraně, nezakládá je ani honební certifikát, kdyžtě osoba, již honební certifikát byl vydán, nečerpá práva k nošení obvyklé zbraně z tohoto certifikátu, nýbrž z cit. ustanovení les. zákona a min. nařízení provádějícího zbroj. patent. —

Č. 12.791.

Živnostenské právo: * Živnostenský úřad na Slovensku není za účinnosti živn. zákona č. 259/1924 Sb. oprávněn zakázati živnostenské používání obchodních stájí zřízených a používaných oprávněným živnostníkem před účinností tohoto zákona proto, že stáje ty obtěžují zápachem a hlukem svoje okolí.

(Nález z 23. února 1937 č. 11.269/37.)

V ě c: Adolf R. v Bratislavě (adv. Dr. Josef Hustopecký z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 22. prosince 1933 o zákazu užívání obchodních stájí.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Městský notářský úřad v Bratislavě jakožto živnostenský úřad I. stolice výměrem z 29. srpna 1930 nařídil st-l na základě komisionální prohlídky z 4. února 1928, aby do 1. října 1930 odstranil svoje obchodní stáje v Bratislavě, v nichž až dosud provozoval obchod s koňmi a dobytkem, a odůvodnil tento příkaz poukazem na závady, jež byly shledány při uvedené komisi jednak co do zařízení a provozu těchto stájí, jednak v jejich poloze, t. j. v tom, že stojí v bezprostřední blízkosti velkého činžovního domu a státní nemocnice, jejíž chirurgické oddělení má operační sály obrácené právě směrem k těmto stájím, takže spousta much, které vnikají do nemocničních a operačních síní, způsobují vážné nebezpečí pro nemocné, protože tyto mouchy mohou přenášeti nákazu přímo z rány na ránu, a dále že dobytek přechovávaný na dvoře i s hlídacími psy ruší bučením a štěkotem noční klid těžce ope- rovaných pacientů. Dodáno, že hygienicky závadné objekty, jako jsou právě stáje st-logy, mají býti se zdravotního hlediska umístěny někde za městem.

Odvolání, jež st-l podal proti tomuto výměru, žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl a potvrdil napadený výměr s jedinou změnou, že na místo výroku o odstranění obchodních stájí zakazuje se jejich živnostenské používání.

Jednaje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, vycházel soud z těchto úvah:

Proti příkazu k odstranění obchodních stájí bránil se st-l ve svém odvolání poukazem na to, že tyto stáje byly zřízeny v době účinnosti živn. zákona z r. 1884 (zák. čl. XVII:1884), podle něhož zřízení těchto stájí a jejich provoz nepodléhaly živnostenskopolicijnímu schválení, že on sám jich také používá na základě živnostenského oprávnění nabytého před účinností živn. zákona č. 259/1924 Sb. a že proto vzhledem k ustanovení § 252 tohoto zákona, jímž byla živnostenská práva nabytá podle dosavadních zákonných ustanovení zachována v platnosti, uvedené stáje ani potom, kdy nabyl živn. zákon č. 259/1924 Sb. účinnosti, schválení s hlediska živnostenské policie nepodléhají a že proto mu v používání jejich jako v nabytém právu nesmí býti vůbec bráněno. Na tuto námitku stížnosti reagoval žal. úřad v nař. rozhodnutí, kde se v podstatě praví:

Přes to, že podle starého živn. zákona nepodléhaly stáje živnostenskému schválení, není to překážkou, aby úřad nezkoumal, zda tyto živnostenské provozovny neohrožují nebo neobtěžují sousedstvo s hlediska policie, zejména zdravotní, požární atd. Nový zákon nemá ustanovení o odstranění schválených živnostenských provozoven cestou vyvlastnění. V nedostatku jiných norem lze jen naříditi zastavení provozu živnosti. Když živn. zákon v § 37 nařizuje jednání o námitkách proti provozování živnosti s hlediska policie bezpečnostní, zdravotní atd. při schvalování provozoven už i na př. na půjčování knih, čítáren a zprostředkovatelen služeb, tím spíše jest odůvodněna jejich dozorčí a preventivní činnost při takových provozovnách, jako jsou obchodní stáje, které jsou zdraví škodlivé a mohou obtěžovati a ohrožovati okolí. V době vydání nař. rozhodnutí byl v platnosti nový živn. zákon a proto

použití jeho (§§ 37, 40) v daném případě bylo odůvodněno, a to tím spíše, že podle starého zákona stáje nepodléhaly schválení a nebyly městským notářským úřadem ani v r. 1921 ani později podle výnosu min. obchodu č. 13.369/25 schváleny. Názor, na němž je toto odůvodnění vybudováno, nemohl nss uznati za správný.

Je nesporno, že se v daném případě jedná o živnostenské oprávnění nabyté před účinností živn. zákona č. 259/1924 Sb., a je také nesporno, že obchod s dobyt看 na Slovensku byl až do vydání tohoto zákona živností svobodnou a že obchodní stáje potřebné k provozu této živnosti nepatřily až do této doby k živnostenským provozovnám podléhajícím podle § 25 zák. čl. XVII:1884 schválení s hlediska živnostenské policie, neboť ani nejsou v tomto zákonném ustanovení výslovně uvedeny ani nebyly později příslušnými orgány za takovéto provozovny prohlášeny. Tím, že st-1 za platnosti dřívějšího živn. zákona ohlásil svobodnou živnost obchodu s dobyt看, nabyt nejn oprávnění provozovati tuto živnost, nýbrž i oprávnění používati k provozu jejímu určených obchodních stájí jakožto živnostenské provozovny, která nebyla podrobena schválení s hlediska živnostenské policie.

Podle § 252 živn. zákona č. 259/1924 Sb. zůstávají osobní, živnostenská, továrnická a obchodní práva, nabytá podle dosavadních zákonných ustanovení, i za účinnosti nového zákona v platnosti. To znamená, že živnostník může i za platnosti zákona č. 259/1924 Sb. své dosavadní živnostenské oprávnění, jehož nabyt před účinností tohoto zákona, v celém rozsahu nadále provozovati, ba v 1. odst. § 252 cit. zákona byla mu výslovně přiznána též všechna rozsáhlejší práva, spojená podle tohoto zákona s provozováním živnosti. Z toho je patrné, že před účinností tohoto zákona nabytá práva neměla býti tímto zákonem zúžena, takže — měl-li obchodník s dobyt看 před jeho účinností právo používati určitých obchodních stájí — zůstalo mu toto právo i po účinnosti nového zákona zachováno. Vydáním nového zákona nabyt živnostník v důsledku ustanovení 1. odst. § 252 tohoto zákona oprávnění širšího, než jaké mu příslušelo za právního řádu dosud platného, pokud nový zákon takovéto rozšířené právo živnostníkům přiznává, avšak nabyté oprávnění nemůže býti omezováno, leč by to bylo podle pozitivního předpisu zákonného přípustno. Nutno proto zkoumati, nebyl-li za platnosti dřívějšího zákona snad živnostenský úřad oprávněn do nabytého živnostenského oprávnění zasahovati takovým způsobem, jako se to stalo v daném případě, neboť kdyby byl živnostenský úřad již za platnosti dřívějšího zákona býval oprávněn způsobem právě naznačeným výkon živnostenského oprávnění omezovati, nebylo by ani v daném případě lze mluvit o zásahu do nabytých práv, předpisem cit. § 252 chráněných. Leč nss neshledal, že by tomu tak bylo bývalo.

Jestliže živn. zákon č. XVII:1884 v § 25 podroboval živnostensko-policijnímu schválení jen určité provozovny, vycházel zřejmě z předpokladu, že jen u těchto provozoven je dáno nebezpečí, že by mohly účinky zdraví škodlivými, způsobem provozu ohrožujícím bezpečnost, zápachem nebo neobyčejným lomozem nepřipustnou měrou

obtěžovati neb ohrožovati sousedstvo, čemuž zákon chtěl zabrániti. Ale potom nelze ze zákona toho vyčísti, že by dával živnostenskému úřadu právo s tohoto hlediska omezovati provoz také jiných provozoven, t. j. provozoven, které nebyly podrobeny schválení s hlediska živnostenské policie, když se u nich takovéto škodlivé účinky přece projevily. Právo úřadu k takovému omezování nedá se dovoditi ani ze žádného jiného ustanovení cit. zákona.

Vzhledem k ustanovení § 252 živn. zákona z r. 1924 byl by živnostenský úřad býval oprávněn omezovati st-le v užívání jeho obchodní stáje jen tenkrát, kdyby tento zákon měl pozitivní ustanovení, o něž by toto omezení mohl opřít. Žal. úřad se v tomto směru dovolává předpisů §§ 37 a 40 tohoto zákona, leč neprávem.

Dovolání § 37 se na dnešní případ vůbec nehodí, neboť nejedná o živnostenských provozovnách, nýbrž o zvláštních náležitostech, jichž je zapotřebí k nastoupení některých živností koncesovaných. Poukazuje-li žal. úřad na ustanovení 5. odst. tohoto paragrafu, podle něhož při udělení určitých živností v § 22 jmenovaných třeba uvážiti námitky vznesené s hlediska policie bezpečnostní, mravnostní, zdravotní, požární aneb dopravní, padá poukaz ten již tím, že o nějakou tam jmenovanou živnost vůbec nejde. Z toho pak, že podle § 40 provozovna st-lova, kdyby byla nyní zřizována, podléhala by schválení s hlediska živnostenské policie, neplyne vzhledem k předpisu § 252 nic pro daný případ, neboť — byl-li st-l před účinností zákona č. 259/1924 Sb. oprávněn používati neschválených obchodních stájí, — je v důsledku ustanovení § 252 cit. zákona i za platnosti tohoto zákona oprávněn dále používati těchto stájí a toto jeho právo nezaniklo proto, že podle tohoto zákona byly by snad jeho obchodní stáje podrobeny živnostensko-policejnímu schválení.

Č. 12.792.

Horní právo. — Cesty. — Vodní právo: I. Pro otázku horněpolicejní ochrany veřejné cesty nemá významu, zda komunikační hodnota této cesty je větší nebo menší. — II. Jestliže dolováním může vzniknouti nouze o vodu v obci neb osadě, jest ohrožen veřejný zájem chráněný §§ 20 a 36 vod. zákona a má báň. úřad poskytnouti horněpolicejní ochranu.

(Nález z 24. února 1937 č. 11.925/36.)

V ě c: Obec Hrbovice a Česká obchodní společnost v Ústí n. L. proti rozh. báň. hejtmanství v Praze z 18. prosince 1931 (za obec Hrbovice jako st-lku i jako zúč. stranu adv. Dr. Vilém Klauber z Teplic-Šanova, za Českou obchodní společnost v Ústí n. L. jako st-lku i jako zúč. stranu adv. Dr. Richard Pollak z Ústí n. L., za žal. úřad vlád. rada Dr. Ing. Leopold Gadringer) o opatření na ochranu studní a veřejných cest proti následkům dolování.